

KISS ANTAL 2021.02.10 00:25

Mindenki jobban jár – Kiss Antal publicisztikája

Drága feleségemnek sok minden miatt (legalább egy családi, virtuális) szobrot kell kapnia a hálás utókortól. Tőlem mindenestre már most is kap azért, mert az öt gyermekünk oktatásához, képzéséhez kötődő feladatokat teljes egészében átvállalta. Szülői értekezletek, fogadóórák, egyeztetések, szülői munkaközösség, levelezőlisták. Ez utóbbi így járvány idején kiemelten fontos lett, ennek az írásnak is apropója. Valamelyik este odalépett hozzám és mutatta az elégedetlen, egyre türelmetlenebb szülők levelét, amelyben megtörve kéri, könyörögve követelik lányaink gimnáziumának azonnali újranyitását, mert megőrülnek már kamasz gyerekeiktől.

Több szülő panaszolta és kért tanácsot, mit csináljon tizenéves gyerekével, aki az online oktatást hónapok óta paplan alatt bújva, az ágyban kezdi, onnan kimegy ebédelni, majd visszabújik. A paplan alá! Mi, heten, a család, jól vagyunk, tényleg jól. Jól voltunk a járvány egy éve alatt is. Miért? Nos, ennek okait próbálom megfejteni. Persze a bezártságban hiányzik így télen a síelés, az együttlét a barátokkal, a gyerekeknek a lazulás, csavargós délutánok. Az említett levelezés kapcsán a feleségem még annyit mondott: „Na, azért csak van valami szerepe annak, hogy a mi gyerekeink sportolnak.” Van. Nagyon nagy. Elsősorban azért, mert a sport rendre, rendszerességre, rendezettségre, a figyelem megregulázására és fegyelemre tanít. Így járvány idején különösen sokat segít.

Mennyit hallják az édesanyáktól, az édesapáktól a fiúk, lányok: „Tanulj fiam, mert úgy tudsz majd érvényesülni, sikeres és gazdag lenni!” Ahogy születtek egymás után gyermekeink, nőttek, növekedtek, egyre többet beszéltünk nevelésük legfontosabb irányelveiről. Boldogulás és boldogság. Látva a divatirányzatokat, mi kissé másként gondolkodtunk, gondolkodunk, aminek háttérében az (is) áll, hogy mindketten katolikus (ez majd később fontos lesz) és sportot szerető családból származunk. Megegyeztünk abban, hogy gyermekeinket a felnőttkor határáig két fontos területen fogjuk megerősíteni: lelkiileg (hit) és fizikailag (sport). A lélek és a test vázizomzatát igyekszünk felépítgetni náluk, hogy majd mosolygós, boldog, kiegyensúlyozott felnőttek legyenek, akikre jó ránézni, akiknek jó a társaságában lenni, akiknek pozitív a kisugárzása, akik egy közösségben nem verbális kivagyiságukkal tűnnek ki, hanem jelenlétükkel. Ismétlem: a lélek és a test vázizom rendszere. Ez ad tartást.

Öt gyermekünk mindegyike sportol, s van, aki már oktatja is szeretett sportágát. A négy lányból kettő gimnazista, versenyszerűen aerobikozik, másik kettő lovagol, a nagy már tanítja is, a kicsi heti négy-ötször edz, a fiú profi labdarúgó, mellette egyetemen tanul. Miért is alakult ki bennem,

bennünk ez a gyereknevelési irány?

Máig emlékszem, hogy 1983. szeptember elsején, reggel hat óra tíz perckor kicsapódott a ferences gimnázium és kollégium dupla szárnyú ajtaja a negyedik emelet nyolcvan (!) férőhelyes, vaságyas hálótermében. János atya felkapcsolta a villanyt, kinyitotta az összes ablakot, s ennyit mondott: „Jó reggelt!” A mosdóban húsz hideg vizes csap, törülköző, babaszappan, papucs a vaságy végén. A mosakodás után fél hétkor már a „stúdium” teremben voltunk. Aki még valamit be akart biflázni, a hét tízes reggeliig ott maradt, aki akart, mindennap lemehetett a reggeli misére. Rendet tanultam, fegyelmet és a sport szeretetét. Akkoriban csak nyolc katolikus középiskola lehetett az országban, a mienk volt a nagymenők mögött a „ja, a ferencesek” legyintéssel elintézett gimi. Mára már kiderült, nem biztos, hogy annyira rossz volt az a szemlélet, miszerint elsőnek segítsünk a gyermekből embert faragni, mert ez jó talaja lesz a tudásnak. Iskolánk jó, lelkében, testében erős, érettségizett diákot akart az életbe útnak indítani, nem koravén szobatudóst. Sokat voltunk levegőn, rengeteget kirándultunk, hülyéskedtünk, bandáztunk. Gimnáziumunk a klebelsbergi iskolareform idején, a híres miniszter feleségének védnökségével alakult meg 1931-ben, bentlakásos intézményként a nevelést tűzte a zászlajára. Központi helyre került a sport: evezés, szertorna, vívás, labdarúgás, kosárlabda, megalakult a cserkészcsapat, s volt pálya is.

Tavaly, a pandémia kezdetén együtt volt a család, a fiam kivételével, aki az Arminia Bielefeld profi labdarúgója volt, aztán nyáron ő is hazajött, a Puskás Akadémia kapusa lett. Igazából velünk semmi különös nem történt. Szigorú napirend szerint éltünk a tavaszi zárlat alatt, olyan furcsa szokásokkal, mint hogy este lefekszünk idejében, reggel korán felkelünk, együtt reggelizünk. A lányok egyre jobban megtanultak főzni, kovászos kenyeret sütöttek, a két aerobikos a nappalit tornaszobává alakította át, és csapatuk, a D'aerobic Team vezetője által irányítva edzettek online, amibe időnként anyuka is bekapcsolódott, a két lovas az istállóban serénykedett, engem Füge kutyával várt az erdei futás. Nem volt könnyű, de a sportolás, a közös mozgás átsegített bennünket ezeken az időkön. A nyári nyitást követő második hullám sem érte váratlanul kis csapatunkat. Ha bármelyik tréning után azóta is hozom haza a gyerekeket, derűsek, mosolygósak, akárcsak társaik. A kis lovardában, ahol legnagyobb lányom oktat, megnőtt a lovaglásra jelentkezők száma, hatvan diáknak a heti lovaglás jelenti talán a legnagyobb élményt. Sok kamasz jött lovagolni, és gyakran emlegetik, hogy teljesen megváltoztak néhány hónap alatt. Ismerjük Jókai mondását: „...lővő tesz az ember, és emberré a ló!”

A világjárvány megannyi emberi csalfasága, csalárdsága, nehézsége sokakat befele fordított, bezárt. Ha egy családban a gyerekek tohonya, dűnnyögő, nyöszörgő, elégedetlenkedő, mindig morgolódo szülőket látnak, akik csak a mi hiányzik, mi miért nem mondatokat mantrázzák, sok jót nem várhatunk. A lányoknak, fiúknak a szülők jelentik a mintát, ez óriási felelősséget ró rájuk a nevelésben is. Mindenkinek ajánlom, ebben a lelottyosodott, elpuhult, töttyedt világunkban,

hogyan gondoljon azokra az időkre, amikor például nagy- és dédszüleinknek a második világháború poklában kellett átélni a szörnyűségeket. Ez a Covid-19 ahhoz képest „kismiska”. Rendben, tudom, most sem könnyű a helyzet, már csak azért sem, mert az emberek belső tartása, immunrendszere nagyon meggyöngült. Sok szülő, ugye, levelét megírta, ahelyett, hogy mondjuk sportolt volna. Persze tisztában vagyok vele, már aki megteheti. Ráadásul sok fiatal testnevelésből felmentett politikuskák is hülyítene, hogy mielőbb „mehessünk már kocsmába, bulizni”.

Buzdíthatnának sportolásra is.

Miért csodálkozunk azon, hogy a mai fiúknál nem az a menő, hogy kinek mekkora a bicepsz, hanem, hogy kinek mekkora processzora van. De bízom benne, hogy nem teljesen reménytelen a helyzet. Kolléganőm, aki nem éppen sportos életmódjáról volt híres, a minap munka után átöltözött cicanaciba, sportcipőt húzott, és „Pá, megyek futni a felújított Városligetbe” köszönéssel távozott. Higgyük el, sosincs késő szemléletet váltani, például panaszkodás helyett sokkal jobb sportolni. Elő a cicanacikat, a futócipőket!

Mindenki jobban jár, kivéve a járvány...

Azért meg, ugye, nem kár.

Sőt...!

[A Nemzeti Sport munkatársainak további véleménycikkeit itt olvashatja!](#)